

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 272/09-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. februára 2010 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Sergeja Kohuta prerokoval prijatú sťažnosť M. K., R., zastúpenej advokátom JUDr. R. S., D., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 146/02 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 146/02 p o r u š i l základné právo M. K., aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných priesťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. M. K. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré j e Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. M. K. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 438,57 € (slovom štyristotridsaťosem eur a päťdesiatšedem centov), ktorú j e Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý vyplatiť na účet jej právneho zástupcu JUDr. R. S., D., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 272/09-8 zo 7. júla 2009 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie s'ťažnosť M. K., R. (ďalej len „s'ťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 146/02 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

1.1 Zo s'ťažnosti najmä vyplynulo: „(...) Dňa 13. 09. 2002 bol Okresnému súdu Bratislava I doručený návrh na začatie konania v právnej veci navrhovateľa: M. K. proti odporcovi: P. o plnenie.

Vec je vedená na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 18C/146/2002.

(...) Dňa 16. 03. 2009 bola súdu doručená s'ťažnosť navrhovateľa na priet'ahy v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I, sp. zn. 18C 146/2002. (...)

Z(...) veľmi stručného prehľadu je jednoznačne zrejmé, že súdne konanie, ktorého lehota začala plynúť podaním návrhu na začatie konania(...) na Okresný súd Bratislava I nie je do dnešného dňa právoplatne skončené. Ku dňu 20. 05. 2009 toto celé súdne konanie trvá skoro 7 rokov, čo spôsobuje vznik právnej neistoty u sťažovateľky, čím dochádza k porušeniu jej práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov. (...)

Z odpovede súdu zo dňa 08. 04. 2009 vyplýva, že vznikol objektívny prieťah v predmetnom konaní, preto predsedníčka súdu vyhodnotila sťažnosť sťažovateľky za dôvodnú a zároveň upozornila kompetentných, aby neodkladne prijali opatrenia na odstránenie vzniknutého stavu. (...)

Z vyššie uvedených dôvodov sťažovateľka namieta porušenie práv na súdnu a inú právnu ochranu, konkrétne čl. 48. ods. 2 Ústavy SR(...).

Rovnako namieta porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách . (...)

Na základe vyššie uvedených skutočností sťažovateľka z dôvodu pretrvávajúcich prieťahov v súdnom konaní pociťuje nepravosť a nespravodlivosť zo strany súdov a preto požaduje v dôsledku neukončeného viac než 6 rokov trvajúceho súdneho konania a na základe neodôvodnených pretrvávajúcich prieťahov v predmetnom konaní v súlade s čl. 127 ods. 3, Ústavy SR a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde priznanie finančného zadosťučinenia ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch, a to: (...) vo výške 15.000,- €(...). Sťažovateľka následkom tohto sporu a stresom počas konania spoznala nespravodlivosť a nezáujem súdov konať a spravodlivo rozhodovať. (...)

1.2 Vzhľadom na uvedené relevantné skutočnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd v danej veci nálezom takto rozhodol:

„1. (...) právo sťažovateľky - navrhovateľky, M. K.(...) na prerokovanie a rozhodnutie veci bez zbytočných prieťahov upraveného v čl. 6. ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, ktoré bolo porušené postupom Okresného súdu Bratislava I pod sp. zn. 18C/146/2002.

2. Príslušnému súdu, Okresnému súdu Bratislava I, sa v konaní navrhovateľky a odporcov sp. zn. 18C/146/2002 prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

3. *Sťažovateľke, M. K.(...) sa priznáva finančné zadostúčenie vo výške 15.000,- EUR, ktoré je povinný vyplatiť Okresný súd Bratislava I, a to všetko do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

4. *Sťažovateľke sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia, ktoré je povinný vyplatiť Okresný súd Bratislava I, a to na účet JUDr. R. S.(...).* “

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedníčkou, listom sp. zn. Spr. 3582/09 z 30. júla 2009 a právny zástupca sťažovateľky stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 19. augusta 2009.

2.1 Predsedníčka okresného súdu popísala chronológiu úkonov vykonaných súdom v danej veci a dodala tieto relevantné skutočnosti:

«(...) netrvám na ústnom prejednaní doručenej ústavnej sťažnosti. Súhlasím s tým, aby podľa ust. § 30 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov Ústavný súd SR upustil od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti, ak dospeje k názoru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. (...)

Predmetné konanie je poznačené prietahmi v konaní, čo možno považovať v danej veci za objektívny prietah, ktorý bol spôsobený predovšetkým vysokým nápadom vecí v oddelení vyššieho súdneho úradníka, zákonného sudcu ako aj nedostatočným personálnym obsadením sudcov na civilnom úseku tunajšieho súdu. Vzhľadom na vysoký nápad v oddelení „18C“ a pretrvávajúci veľký počet nevybavených vecí v oddelení 18C sa jednotlivé časové úseky medzi úkonmi sudkyne a vyšších súdnych úradníkov predĺžili.

Zároveň si Vám dovoľujem oznámiť, že som pristúpila k sledovaniu veci a požiadala som zákonného sudcu o konanie vo veci, tak aby k ďalším prietahom v konaní nedochádzalo. Nakoľko zaťaženosť súdneho oddelenia resp. jednotlivých civilných sudcov nemôže byť dôvodom na porušenie práva účastníka konania garantovaného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, mám za to, že predmetné konanie je poznačené zbytočnými prietahmi avšak objektívneho charakteru. Ide o spor, ktorým sa účastník domáha zaplatenia peňažnej sumy.

V prípade, súd ÚS SR dospeje k názoru, že bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, dovoľujem si požiadať, aby bolo vzaté do úvahy, že zákonný sudca subjektívnym konaním nezavinil vznik prietahov v konaní a že tento bol čiastočne spôsobený aj navrhovateľom. S poukazom na uvedené objektívne dôvody, za ktorých došlo k prietahu v konaní prosím Ústavný súd Slovenskej republiky, aby uvedené skutočnosti pri rozhodovaní o priznaní finančného zadosťučinenia vzal do úvahy a nepriznal mu finančné zadosťučinenie v plnej výške. (...)»

2.2 Právny zástupca sťažovateľky v reakcii na uvedené vyjadrenie predsedníčky okresného súdu zaujal takéto stanovisko:

„(...) - oznamujeme Vám, že súhlasíme s tým, aby podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov Ústavný súd Slovenskej republiky upustil od ústneho pojednávania o prijatom návrhu a rozhodol vo veci bez našej prítomnosti, nakoľko sme názoru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci; (...)»

- zo zoznamu úkonov predmetného vyjadrenia je zrejmé, že v uvedenej veci došlo k namietanému porušeniu vyššie uvedených práv sťažovateľky (...),

- z uvedeného veľmi stručného prehľadu je jednoznačne zrejmé, že súdne konanie, ktorého lehota začala plynúť podaním návrhu na začatie konania o peňažné plnenie na Okresný súd Bratislava I, nie je do dnešného dňa právoplatne skončené. Ku dňu 13. 09. 2009 predmetné súdne konanie trvá celých 7 rokov, čo spôsobuje vznik právnej neistoty u sťažovateľky, čím dochádza k porušeniu jej práva na prejednanie veci bez zbytočných prietahov. (...)»

Zároveň žiadam o náhradu trov právneho zastupovania (...)“

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci týkajúcej sa namietaného porušenia označených práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil takýto priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 18 C 146/02:

Dňa 13. septembra 2002 podala sťažovateľka na okresnom súde žalobu o „*finančnú pohľadávku - nedoplatok*“ proti nebankovému subjektu P. (ďalej len „žalovaný“).

Dňa 23. septembra 2002 súd vyzval sťažovateľku, aby v určenej lehote upresnila a doplnila svoj žalobný návrh, pretože nemá náležitosti podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

Dňa 4. októbra 2002 sťažovateľka reagovala na výzvu okresného súdu. Svoje „*odškodnenie*“ stanovila sumou 5 000 Sk.

Dňa 27. júna 2003 súd vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku.

Dňa 19. augusta 2003 sťažovateľka uhradila súdny poplatok.

Dňa 2. septembra 2003 súd doručil opis žaloby žalovanému, aby k tomu zaujal písomné stanovisko.

Dňa 30. septembra 2003 žalovaný doručil súdu svoje stanovisko k návrhu.

Dňa 3. októbra 2003 súd doručil sťažovateľke stanovisko žalovaného k návrhu, aby sa k tomu vyjadrila.

Dňa 3. novembra 2003 sa sťažovateľka vyjadrila k stanovisku žalovanej strany.

Dňa 1. júla 2004 súd vykonal ďalšie úkony na odstránenie nedostatkov žalobného návrhu, najmä zo súvisiacich spisov zadovažoval listiny dôležité pre rozhodnutie veci.

Dňa 12. júla 2005 súd zadovažoval listinné dôkazy dôležité pre rozhodnutie veci.

Dňa 17. októbra 2005 sťažovateľka doložila do spisu listinné dôkazy.

Dňa 31. októbra 2005 boli zo spisu vyšším súdnym úradníkom vylúčené niektoré listinné dôkazy.

Dňa 20. augusta 2007 bol spis vyššiemu súdnemu úradníkovi odňatý „*z dôvodu zníženia počtu sťažností*“, a pretože zo spisu chýba „*návrh a úprava sudcu*“.

Dňa 11. januára 2008 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 28. február 2008.

Dňa 31. januára 2008 žalovaný založil do spisu súdom požadované doklady. Uvedeného dňa podala sťažovateľka súdu „*návrh na zaobstaranie dôkazov*“.

Dňa 1. februára 2008 okresný súd uznesením č. k. 18 C 146/02-158 vyzval sťažovateľku o opakované upresnenie návrhu, najmä o označenie štátnych orgánov, ktorých postup namieta. Súd vyzval žalovaného na zaslanie dôkazov.

Dňa 12. februára 2008 sťažovateľka podala súdu „*Neplatnosť uznesenia z 1. 2. 2008*“.

Dňa 20. februára 2008 žalovaná strana doručila súdu požadované doklady.

Dňa 28. februára 2008 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito pre účely ďalšieho dokazovania.

Dňa 10. marca 2008 žalovaný doložil do spisu doplnenie svojho vyjadrenia k veci a listinné dôkazy.

Dňa 17. marca 2009 súd vyzval účastníkov konania, aby oznámili „*otázky pre súdneho znalca*“.

Dňa 6. apríla 2009 sťažovateľka doručila súdu svoje otázky pre súdneho znalca.

Dňa 24. apríla 2009 žalovaný reagoval na výzvu súdu zo 17. marca 2009.

Dňa 14. júla 2009 okresný súd uznesením č. k. 18 C 146/02-389 nariadil vo veci znalecké dokazovanie „*znalcom z odboru ekonomika a účtovníctvo*“. Uvedeného dňa súd vyzval žalovaného, aby založil do spisu „*kompletnú účtovnú uzávierku za rok 2001*“.

Dňa 24. júla 2009 sťažovateľka doručila súdu „*Informácie pre súdneho znalca*“.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva

alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 146/02 dochádza k porušovaniu sťažovateľkinho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov(...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná(...).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr.

I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od zložitosti veci. Napokon ani predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení nepoukázala na skutkovú alebo právnu zložitost' predmetnej veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd konštatuje, že predĺženie napadnutého konania ovplyvnila významnou mierou aj samotná sťažovateľka v jeho prvej fáze nezaplacením súdneho poplatku za podaný návrh. Napriek tomu, že poplatková povinnosť vzniká už podaním návrhu [§ 5 ods. 1 písm. a) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov], sťažovateľka túto svoju zákonnú povinnosť splnila až po výzve súdu, a to 19. augusta 2003. Navyše, sťažovateľka (napriek opakovaným výzvam súdu) až do roku 2008 neupresnila svoj návrh, pričom ani nepožiadala o ustanovenie právneho zástupcu, keďže ona sama nemá právnické vzdelanie. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru (pozri napr. I. ÚS 40/02), podľa ktorej požiadavka na konanie bez zbytočných priet'ahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a rovnako aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže mať svoju plnú relevanciu len pri takom návrhu na začatie konania, ktorý spĺňa všetky zákonom predpísané obsahové a formálne náležitosti. K nim možno zaradiť aj zaplatenie súdneho poplatku už pri podaní návrhu, ale najmä podanie právne relevantného návrhu. Na uvedené nesúčinnosťné správanie sťažovateľky v určitom, pomerne dlhom štádiu napadnutého konania, pri úvahe o výške primeraného finančného zadosť'učinenia ústavný súd nemohol neprihliadnuť.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a konštatuje, že okresný súd bol v danej veci opakovane nečinný, najmä konkrétne v období od 31. októbra 2005 do 11. januára 2008 (v tomto období vykonal prakticky iba jeden úkon) a od 10. marca 2008 do 17. marca 2008. Uvedená nečinnosť okresného súdu nie je ospravedlňiteľná, pretože počas minimálne troch rokov nevykonával vo veci úkony, ktoré

mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka ako navrhovateľka v predmetnej veci počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). Obranu predsedníčky okresného súdu, že v okolnostiach danej veci išlo o „objektívny priesťah, ktorý bol spôsobený predovšetkým vysokým nápadom vecí v oddelení vyššieho súdneho úradníka, zákonného sudcu ako aj nedostatočným personálnym obsadením sudcov na civilnom úseku tunajšieho súdu“ a „zákonný sudca subjektívnym konaním nezavinil vznik priesťahov v konaní“, nebolo možné akceptovať. V tejto súvislosti treba poznamenať, že ani ústavný súd nezistil, že by priesťahy v napadnutom konaní zapríčinil konkrétny zákonný sudca, alebo vyšší súdny úradník, veď ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov, posudzoval postup súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu vybavujúceho danú vec. Preto pri posudzovaní odôvodnenosti sťažnosti nemožno prihliadnuť na skutočnosti označované ako objektívne vo vyjadrení predsedníčky súdu. Ústavný súd už taktiež uviedol, že ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie veci, a teda vykonanie spravodlivosti bez zbytočných priesťahov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním napr. na dlhodobé obmedzené personálne kapacity príslušných súdov (pozri napr. I. ÚS 119/03).

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priesťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka požadovala priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 15 000 € najmä preto, že „z dôvodu pretrvávajúcich prieťahov v súdnom konaní pociťuje nepravosť a nespravodlivosť zo strany súdov“.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľky, na povahu veci (predmetom konania je 5 000 Sk, teda 165,97 €), ako aj vzhľadom na nesúčinnosťné správanie sťažovateľky v niektorých štádiách napadnutého konania považuje za primerané vo výške 1 000 €.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2.

5. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia z 2. februára 2009, spísanie sťažnosti z 20. mája 2009 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 19. augusta 2009). Za tri úkony vykonané v roku 2009 patrí odmena v sume trikrát po 115,90 € a režijný paušál trikrát po 6,95 € (v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti

Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú celkom sumu 368,55 €, ku ktorej bolo treba pripočítať 19 % DPH, teda sumu 70,02 €, t. j. trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú celkove sumu 438,57 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľky rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

6. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. februára 2010